

март, 1995 г., Копенгаген

- Сър, какво мислите за новата социална стратегия на ООН? Борбата срещу бедността, имам предвид...

- О, мисля, че това е най-наложителното от всичко останало. Това трябва да стане. Не мисля, че е ново нещо, но сега проблемът е по-актуален, отколкото преди. Сега е моментът... Вярвам, че борбата срещу бедността в действителност не е просто борба против бедността, а един вид противовес на богатството в целия свят. Защото във всички страни богатите стават все по-богати, а бедните все по-бедни. А това също не е здравословно. Не трябва да бъде така. Трябва да се намери изход за бедните, но така, че да не изглежда просто като помощ. Трябва да се опази тяхната човешка гордост... от това, което произвеждат. Да покажем, че това, което правят, си струва. Тъй като те продават своите суровини на много ниски цени по пазарите в Лондон и навсякъде, извън своите страни, даже извън своите континенти. После какво става? Получават своите суровини под формата на стоки, които струват скъпо. Така не става!

- Тук, в Копенгаген, много говорят за бедността. Какво според Вас значи да си беден?

- Някога се случи да бъда беден. По време на войната, когато бях едва деветнадесетгодишен. Не можех да си платя отоплението и студувах. Излезнах на улицата, глътнах гордостта си и тръгнах да търся баща си, за да го помоля за един шилинг. Тогава имаше въздушно нападение над Лондон. На улицата видях някой да върви срещу мен. Беше баща ми, който също нямаше пари. Той беше тръгнал също да ме търси, за да ме помоли за един шилинг. Тогава двамата много се смяхме на улицата... Слава Богу, това не продължи дълго, но разбрах какво значи да нямаш копейка... Значи това е, което е най-лошото- безнадеждността и безизходицата, когато си безработен. Мисля, че в днешно време това е по-характерно за градовете, отколкото беше вчера за пустинята. За съжаление пустинята днес се премести в града. И децата са тези, които са много бедни. Изведнъж се оказва, че УНИЦЕФ фокусира проблема повече към градовете, а не към изолираните места в пустинята. Като лошата вода, например. Това е много важно, както е било винаги до този момент. Но точно сега изведнъж открихме, че е болестта на цивилизацията. Това е най-страшното.

- Вие сте един известен мъж. Какво ще кажете, тук, от Копенхаген, на българите?

- От Копенхаген ще кажа следното. Тук има малко надежда. Не се знае дали ще има полза. Сега трябва да видим резултатите от срещата на върха за децата през 1990 година в Ню Йорк. Трябва да изчакаме. Повечето хора са нетърпеливи и очакват, че още от утре ще се случи нещо. За съжаление обаче човечеството е твърде бавно. Ние сме като морските вълни, които се блъскат в скалите. Изведнъж нещо се разпада. Но не трябва да се предаваме. Ние трябва да вървим срещу тези скали...

- Стъпка по стъпка...

- Стъпка по стъпка. За съжаление няма друг път... Надявам се, че всичко е наред в България, в София, в Пловдив, Варна, Бургас и другите градове.

